



Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
HENRIKA SAUGMANDSGAARDA ØE
přednesené dne 24. ledna 2019¹

Věc C-634/17

ReFood GmbH & Co. KG
proti
Landwirtschaftskammer Niedersachsen

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce předložená Verwaltungsgericht Oldenburg (správní soud v Oldenburgu, Německo)]

„Řízení o předběžné otázce – Životní prostředí – Přeprava odpadů v rámci Unie – Oblast působnosti nařízení (ES) č. 1013/2006 – Článek 1 odst. 3 písm. d) – Oblast působnosti nařízení (ES) č. 1069/2009 – Přeprava vedlejších produktů živočišného původu“

1. Předběžné otázky položené Verwaltungsgericht Oldenburg (správní soud v Oldenburgu, Německo), jejichž skutkovým východiskem je legalita přepravy vedlejších produktů živočišného původu z Nizozemska do Německa, nabízejí Soudnímu dvoru příležitost, aby poprvé poskytl výklad čl. 1 odst. 3 písm. d) nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 ze dne 14. června 2006 o přepravě odpadů², který stanoví, že toto nařízení se nepoužije na „přepravu, na kterou se vztahují požadavky pro schválení podle nařízení (ES) č. 1774/2002³“, a vymezil tak hranice oblasti působnosti nařízení č. 1013/2006⁴.

2. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce v projednávané věci sice vyvolává složité otázky ohledně vzájemného vztahu mezi sekundárními právními předpisy, je však zároveň třeba, nehledě na částečně odbornou povahu této problematiky, aby Soudní dvůr upřesnil některé důležité aspekty přepravy odpadů, a zejména přepravy vedlejších produktů živočišného původu.

3. Odpověď Soudního dvora bude mít tedy zcela konkrétní dopady z hlediska toho, jaké formální náležitosti musí být splněny při přepravě vedlejších produktů živočišného původu kategorie 3 v rámci Evropské unie. Tato otázka je pak klíčová z hlediska úkolů v oblasti ochrany životního prostředí a veřejného zdraví souvisejících s politikou nakládání s odpady a vedlejšími produkty, zejména živočišného původu⁵.

1 – Původní jazyk: francouzština.

2 – Úř. věst. 2006, L 190, s. 1.

3 – Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 3. října 2002 o hygienických pravidlech pro vedlejší produkty živočišného původu, které nejsou určeny pro lidskou spotřebu (Úř. věst. 2002, L 273, s. 1; Zvl. vyd. 03/37 s. 92).

4 – Není to poprvé, kdy vyvstává otázka vztahu mezi právními předpisy upravujícími přepravu odpadů a právními předpisy týkajícími se vedlejších produktů živočišného původu. Soudní dvůr se nicméně v rozsudku ze dne 1. března 2007, KVZ retec (C-176/05, EÚ:C:2007:123), nevyjádřil přímo ke vztahu mezi nařízením č. 1013/2006 a nařízením č. 1774/2002, jelikož první z uvedených nařízení nebylo ve sporu v původním řízení použitelné z důvodu časové působnosti.

5 – V bodě 6 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 98/2008 ze dne 19. listopadu 2008 o odpadech a o zrušení některých směrnic (Úř. věst. 2008, L 312, s. 3) unijní normotvůrce jasně potvrdil, že „[p]rvním cílem jakékoli odpadové politiky by měla být minimalizace nepříznivých účinků vzniku odpadů a nakládání s nimi na lidské zdraví a životní prostředí“.

4. V tomto stanovisku uvádím důvody, proč podle mého názoru musí být čl. 1 odst. 3 písm. d) nařízení č. 1013/2006 vykládán v tom smyslu, že dotčená přeprava vedlejších produktů živočišného původu kategorie 3 spadá, není-li stanoveno jinak, do oblasti působnosti nařízení č. 1069/2009⁶, a nikoli do oblasti působnosti nařízení č. 1013/2006.

I. Právní rámec

A. Nařízení č. 1013/2006

5. V bodech 11 a 12 odůvodnění nařízení č. 1013/2006 se uvádí:

„(11) Je nutné zamezit duplicitě s nařízením [č. 1774/2002], které již obsahuje ustanovení upravující zasílání, směřování a pohyb (sběr, doprava, manipulace, zpracování, použití, využití nebo odstranění, evidence, průvodní doklady a vysledovatelnost) vedlejších produktů živočišného původu v rámci Společenství, do něj a z něj.

(12) Do dne vstupu tohoto nařízení v platnost by Komise měla podat zprávu o vztahu mezi stávajícími odvětvovými právními veterinárními a hygienickými předpisy a ustanoveními tohoto nařízení a předložit do uvedeného dne návrhy, které jsou nezbytné pro uvedení těchto právních předpisů do souladu s tímto nařízením, aby se tím dosáhlo rovnocenné úrovně kontroly.“

6. Článek 1 odst. 3 tohoto nařízení stanoví:

„Z oblasti působnosti tohoto nařízení jsou vyloučeny:

[...]

d) přeprava, na kterou se vztahují požadavky pro schválení podle nařízení [č. 1774/2002];

[...]“

7. Podle čl. 3 odst. 1 zmíněného nařízení podléhá přeprava, jejímž předmětem jsou odpady určené k odstranění a odpady určené k využití, zejména pokud jde v případě odpadů určených k využití o odpad uvedený na oranžovém seznamu⁷, postupu předchozího písemného oznámení a souhlasu podle ustanovení nařízení č. 1013/2006. Na základě čl. 3 odst. 2 téhož nařízení jsou obecné požadavky na informace podle článku 18 použitelné, jestliže se přeprava týká směsi určitých odpadů nebo určitých znečištěných odpadů v množství překračujícím 20 kg.

6 – Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 21. října 2009 o hygienických pravidlech pro vedlejší produkty živočišného původu a získané produkty, které nejsou určeny k lidské spotřebě, a o zrušení nařízení (ES) č. 1774/2002 (Úř. věst. 2009, L 300, s. 1). Pro všechny případy podotýkám, že jelikož bylo nařízení č. 1774/2002 zrušeno nařízením č. 1069/2009, upřesnil unijní normotvůrce v článku 54 posledně uvedeného nařízení, že odkazy na nařízení č. 1774/2002 se považují za odkazy na nařízení č. 1069/2009.

7 – Stanovený předpisy Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) a Basilejskou úmluvou ze dne 22. března 1989 o kontrole pohybu nebezpečných odpadů přes hranice států a jejich zneškodňování, která byla jménem Společenství schválena rozhodnutím Rady 93/98/EHS ze dne 1. února 1993 [Úř. věst. 1993, L 39, s. 1; Zvl. vyd. 11/18 s. 301, dále jen „Basilejská úmluva“]. Zařazení odpadů na jeden ze dvou seznamů, zelený či oranžový, závisí na nebezpečnosti odpadů a postupech, kterými se řídí jejich přeprava. K této klasifikaci a jejím důsledkům, viz de Sadeleer, N., *Droit des déchets de l'UE. De l'élimination à l'économie circulaire*, Bruylant, Bruxelles, 2016, s. 360, 364, a 378 až 382.

B. Směrnice 2008/98

8. Body 12 a 13 odůvodnění směrnice 2008/98 uvádějí:

„(12) Nařízení [č. 1774/2002] mimo jiné stanoví přiměřené kontroly týkající se sběru, přepravy, zpracování, využívání a odstraňování veškerých vedlejších produktů živočišného původu včetně odpadu živočišného původu, čímž zabraňuje tomu, aby tento odpad představoval riziko pro zdraví lidí a zvířat. Je proto třeba objasnit vztah k uvedenému nařízení, aby se vyloučením vedlejších produktů živočišného původu určených pro způsob využití, který se nepovažuje za činnost spojenou s odpady, z působnosti této směrnice zamezilo zdvojení předpisů.

(13) S ohledem na zkušenosti získané při uplatňování nařízení [č. 1774/2002] je vhodné upřesnit oblast působnosti právních předpisů o odpadech a jejich ustanovení týkajících se nebezpečného odpadu, pokud jde o vedlejší produkty živočišného původu upravené nařízením [č. 1774/2002]. Pokud vedlejší produkty živočišného původu představují možná zdravotní rizika, je nařízením [č. 1774/2002] příslušným právním nástrojem pro řešení těchto rizik a je třeba se vyhnout překrývání s právními předpisy o odpadech.“

9. Článek 2 odst. 2 téže směrnice stanoví:

„Následující položky jsou vyňaty z oblasti působnosti této směrnice v rozsahu, v jakém se na ně vztahují jiné právní předpisy Společenství:

[...]

b) vedlejší produkty živočišného původu, včetně zpracovaných výrobků, upravené nařízením [č. 1774/2002] kromě těch, které jsou určeny ke spalování, skládkování nebo využití v zařízení na výrobu bioplynu nebo kompostování;

[...]“

C. Nařízení č. 1069/2009

10. V bodech 5, 6, 57 a 58 odůvodnění nařízení č. 1069/2009 se uvádí:

„(5) Hygienická pravidla Společenství pro sběr, přepravu, manipulaci, ošetření, přeměnu, zpracování, skladování, uvádění na trh, distribuci, používání nebo neškodné odstraňování vedlejších produktů živočišného původu by měla být stanovena v jednotném a uceleném rámci.

(6) Tato všeobecná pravidla by měla být úměrná riziku pro zdraví lidí a zvířat, které vedlejší produkty živočišného původu představují v okamžiku, kdy s nimi přicházejí provozovatelé do styku, v různých stádiích řetězce od jejich sběru až po jejich použití nebo neškodné odstranění. Pravidla by rovněž měla brát v úvahu rizika pro životní prostředí, která tyto činnosti představují. Rámec Společenství by měl obsahovat hygienická pravidla pro uvádění vedlejších produktů živočišného původu na trh, včetně obchodování s nimi uvnitř Společenství a případně jejich dovozu.

[...]

(57) V zájmu jednotnosti právních předpisů Společenství je nezbytné upřesnit vztah mezi pravidly stanovenými v tomto nařízení a právními předpisy Společenství o odpadech. Měl by být zejména zajištěn soulad se zákazy vývozu odpadů stanovenými v nařízení [č. 1013/2006]. Aby se zabránilo možným škodlivým účinkům na životní prostředí, měl by být zakázán vývoz vedlejších produktů živočišného původu a získaných produktů určených k neškodnému odstranění spaláním

a uložením na skládku. Mělo by se rovněž zabránit vývozu vedlejších produktů živočišného původu a získaných produktů v případech, kdy jsou určeny k použití v bioplynových stanicích nebo kompostárnách ve třetích zemích, které nejsou členy [OECD], aby se zabránilo možnému nepříznivému dopadu na životní prostředí a rizikům pro zdraví lidí a zvířat. Při uplatňování ustanovení o odchylkách ze zákazu vývozu je Komise ve svých rozhodnutích povinna plně respektovat [Basilejskou úmluvu] a změnu této úmluvy obsaženou v rozhodnutí konference stran č. III/1, která byla jménem Společenství schválena rozhodnutím Rady 97/640/ES [8] a provedena nařízením [č. 1013/2006].

(58) Kromě toho by se mělo zajistit, aby vedlejší produkty živočišného původu, které jsou smíchány nebezpečnými odpady uvedenými v rozhodnutí Komise 2000/532/ES ze dne 3. května 2000, kterým se nahrazuje rozhodnutí 94/3/ES, kterým se stanoví seznam odpadů podle čl. 1 písm. a) směrnice Rady 75/442/EHS o odpadech, a rozhodnutí Rady 94/904/ES, kterým se stanoví seznam nebezpečných odpadů ve smyslu čl. 1 odst. 4 směrnice Rady 91/689/EHS o nebezpečných odpadech[9], nebo které jsou takovými odpady kontaminovány, byly mezi členskými státy dováženy, vyváženy nebo odesílány pouze v souladu s nařízením [č. 1013/2006]. Je rovněž nutné stanovit pravidla pro odesílání takového materiálu uvnitř členského státu.“

11. Článek 2 odst. 2 tohoto nařízení stanoví:

„Toto nařízení se nevztahuje na tyto produkty živočišného původu:

[...]

g) odpad ze stravovacích zařízení, s výjimkou odpadu:

[...]

iii) určeného ke zpracování tlakovou sterilizací nebo ke zpracování metodami uvedenými v čl. 15 odst. 1 prvním pododstavci písm. b) nebo k přeměně na bioplyn nebo ke kompostování;

[...]“

12. Podle článku 8 uvedeného nařízení platí:

„Materiál kategorie 1 zahrnuje tyto vedlejší produkty živočišného původu:

[...]

f) odpad ze stravovacích zařízení vzniklý v dopravních prostředcích mezinárodní přepravy;

[...]“

13. Článek 10 nařízení č. 1069/2009 stanoví:

„Materiál kategorie 3 zahrnuje tyto vedlejší produkty živočišného původu:

[...]

8 – Rozhodnutí Rady ze dne 22. září 1997 o schválení změny Úmluvy o kontrole pohybu nebezpečných odpadů přes hranice států a jejich zneškodňování (Basilejské úmluvy) jménem Společenství, jak ji stanoví rozhodnutí III/1 konference smluvních stran (Úř. věst. 1997, L 272, s. 45; Zvl. vyd. 11/26 s. 308).

9 – Úř. věst. 2000, L 226, s. 3; Zvl. vyd. Zvl. vyd. 15/02, s. 78.

p) odpady ze stravovacích zařízení, kromě odpadů uvedených v čl. 8 písm. f).“

14. Článek 48 odst. 1 a 6 tohoto nařízení stanoví:

„1. Jestliže provozovatel hodlá odeslat materiály kategorie 1 nebo 2 nebo masokostní moučku nebo živočišné tuky získané z materiálů kategorie 1 nebo 2 do jiného členského státu, uvědomí o tom příslušný orgán členského státu původu a příslušný orgán členského státu určení.

Příslušný orgán členského státu určení rozhodne na žádost provozovatele ve stanovené lhůtě o tom, zda:

- a) zásilku odmítne přijmout;
- b) zásilku přijme bezpodmínečně, nebo
- c) zásilku přijme za těchto podmínek:
 - i) pokud získané produkty nebyly ošetřeny tlakovou sterilizací, musí tímto ošetřením projít, nebo
 - ii) vedlejší produkty živočišného původu nebo získané produkty musí splňovat veškeré podmínky pro odeslání zásilky, které jsou oprávněné z důvodu ochrany zdraví lidí a zvířat, aby bylo zajištěno, že se s vedlejšími produkty živočišného původu a získanými produkty zachází v souladu s tímto nařízením.

2. Formát žádostí provozovatelů uvedených v odstavci 1 může být přijat regulativním postupem podle čl. 52 odst. 3.

3. Příslušný orgán členského státu původu uvědomí prostřednictvím systému Traces v souladu s rozhodnutím [Komise] 2004/292/ES [ze dne 30. března 2004 o zavedení systému Traces a o změně rozhodnutí 92/486/EHS¹⁰] příslušný orgán členského státu určení o odeslání každé zásilky zaslané do členského státu určení obsahující:

- a) vedlejší produkty živočišného původu nebo získané produkty uvedené v odstavci 1;
- b) zpracované živočišné bílkoviny získané z materiálu kategorie 3.

Je-li příslušný orgán členského státu určení uvědomen o zásilce, uvědomí prostřednictvím systému Traces o obdržení každé zásilky příslušný orgán členského státu původu.

4. Materiály kategorií 1 a 2, masokostní moučka a živočišné tuky uvedené v odstavci 1 se dopravují přímo do zařízení nebo podniku určení, které musí být registrováno nebo schváleno v souladu s články 23, 24 a 44 nebo, v případě hnoje, do hospodářství určení.

5. Jestliže jsou vedlejší produkty živočišného původu nebo získané produkty zasílány do jiných členských států přes území třetí země, musí být přepravovány v zásilkách, které byly v členském státě původu zapečetěny a které jsou doprovázeny veterinárním osvědčením.

Zapečetěné zásilky smějí znovu vstoupit na území Společenství pouze přes stanoviště hraniční kontroly v souladu s článkem 6 směrnice [Rady] 89/662/EHS [ze dne 11. prosince 1989 o veterinárních kontrolách v obchodu uvnitř Společenství s cílem dotvoření vnitřního trhu¹¹].

10 – Úř. věst. 2004, L 94, s. 63; Zvl. vyd. 03/43 s. 367.

11 – Úř. věst. 1989, L 395, s. 13; Zvl. vyd. 03/09 s. 214.

6. Odchylně od odstavců 1 až 5 smějí být vedlejší produkty živočišného původu nebo získané produkty uvedené ve zmíněných odstavcích, které byly smíchány s jakýmkoli odpadem uvedeným v rozhodnutí [2000/532] jako nebezpečný nebo jím kontaminovaný, zasílány do jiných členských států, pouze pokud jsou splněny požadavky nařízení [č. 1013/2006].“

15. Článek 54 téhož nařízení stanoví:

„Nařízení [č. 1774/2002] se zrušuje s účinkem ode dne 4. března 2011.

Odkazy na nařízení [č. 1774/2002] se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou uvedenou v příloze.“

II. Skutkové okolnosti sporu v původním řízení a předběžné otázky

16. Dne 7. dubna 2014 provedla německá policie kontrolu kamionu řízeného pracovníkem společnosti ReFood GmbH & Co. KG, jež je žalobkyní v původním řízení, který převážel vedlejší produkty živočišného původu kategorie 3 ve smyslu nařízení č. 1069/2009 sebrané v Nizozemsku, přičemž zmíněné produkty byly dopravovány do provozovny společnosti ReFood nacházející se v Německu, kde měly být zpracovány za účelem jejich následného využití v zařízení na výrobu bioplynu, nacházejícím se rovněž v Německu.

17. Na základě této kontroly nařídila Landwirtschaftskammer Niedersachsen (zemědělská komora Dolního Saska, Německo), která je žalovanou v původním řízení, společnosti ReFood, aby tento odpad vrátila do Nizozemska, s odůvodněním, že přeprava dotčeného odpadu podléhá oznamovacímu postupu podle čl. 3 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1013/2006.

18. Dne 16. července 2014 podala společnost ReFood žalobu k předkládajícímu soudu, kterou napadla legalitu příkazu vydaného zemědělskou komorou Dolního Saska.

19. Tento soud zdůrazňuje, že v případě protiprávní přepravy odpadu, která nebyla oznámena, může příslušný vnitrostátní orgán na základě Gesetz zur Ausführung der Verordnung (EG) Nr. 1013/2006 des Europäischen Parlaments und des Rates vom 14. Juni 2006 über die Verbringung von Abfällen und des Basler Übereinkommens vom 22. März 1989 über die Kontrolle der grenzüberschreitenden Verbringung gefährlicher Abfälle und ihrer Entsorgung (zákon, kterým se provádí nařízení č. 1013/2006 a Basilejská úmluva)¹² ze dne 19. července 2007 vydat nezbytné příkazy, aby zajistil zpětné převzetí dotčeného odpadu osobou, která byla povinna učinit oznámení podle čl. 2 bodu 15 nařízení č. 1013/2006.

20. Zmíněný soud nicméně dodává, že pokud by byla dotčená přeprava vyňata z oblasti působnosti uvedeného nařízení na základě ustanovení jeho čl. 1 odst. 3 písm. d), nebylo by možné takový příkaz vydat.

21. V této souvislosti předkládající soud zdůrazňuje, že zatímco legalita příkazu vydaného proti společnosti ReFood závisí na otázce, zda přeprava dotčeného odpadu spadá do působnosti ustanovení nařízení č. 1013/2006 a podléhá postupu předchozího oznámení podle téhož nařízení, není schopen z judikatury Soudního dvora ani z přípravných prací k uvedenému nařízení dovodit výklad jeho čl. 1 odst. 3 písm. d).

¹² – BGBl. I, s. 1462.

22. Za těchto podmínek se Verwaltungsgericht Oldenburg (správní soud v Oldenburgu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být [čl. 1 odst. 3 písm. d) nařízení č. 1013/2006] vykládán v tom smyslu, že je z jeho působnosti vyloučena veškerá přeprava, která spadá do oblasti působnosti nařízení č. 1069/2009 podle jeho článku 2?

V případě záporné odpovědi na první otázku:

2) Musí být toto ustanovení vykládáno v tom smyslu, že je z jeho působnosti vyloučena přeprava, pro kterou existuje podle nařízení č. 1069/2009 – ve spojení s nařízením Komise (EU) č. 142/2011 ze dne 25. února 2011, kterým se provádí nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1069/2009 o hygienických pravidlech pro vedlejší produkty živočišného původu a získané produkty, které nejsou určeny k lidské spotřebě, a provádí směrnice Rady 97/78/ES, pokud jde o určité vzorky a předměty osvobozené od veterinárních kontrol na hranici podle uvedené směrnice – úprava týkající se sběru, přepravy, identifikace a sledovatelnosti (Úř. věst. 2011, L 54, s. 1)?

V případě záporné odpovědi na druhou otázku:

3) Musí být zmíněné ustanovení vykládáno v tom smyslu, že z působnosti dotčeného nařízení je vyloučena pouze taková přeprava, u níž se jedná o odesílání podléhající schválení podle čl. 48 odst. 1 nařízení (ES) č. 1069/2009?“

III. Analýza

23. Úvodem považuji za důležité zdůraznit dvě věci.

24. Zaprvé je nesporné, že dotčenými produkty jsou zbytky ze stravovacích zařízení, které nepocházejí-li z dopravních prostředků mezinárodní přepravy, musí být kvalifikovány jako vedlejší produkty živočišného původu kategorie 3 ve smyslu čl. 10 písm. p) nařízení č. 1069/2009. Stejně tak je nesporné, že podle čl. 2 odst. 2 písm. g) bodu iii) nařízení č. 1069/2009 spadá odpad ze stravovacích zařízení obsahující vedlejší produkty živočišného původu, který je určen k přeměně na bioplyn, ke zpracování sterilací nebo ke kompostování, do oblasti působnosti tohoto nařízení.

25. Zadruhé není na místě posuzovat tři položené předběžné otázky postupně, ale naopak musí být posouzeny společně.

26. Podstatou otázek položených předkládajícím soudem totiž je, zda má být slovní spojení „přeprava [odpadu], na kterou se vztahují požadavky pro schválení podle nařízení [č. 1774/2002]“, které použil unijní normotvůrce v čl. 1 odst. 3 písm. d) nařízení č. 1013/2006, vykládáno v tom smyslu, že z oblasti působnosti tohoto nařízení je vyloučena veškerá přeprava upravená nařízením č. 1069/2009, nebo v tom smyslu, že jsou z ní vyloučeny pouze některé druhy takové přepravy, které splňují zvláštní podmínky stanovené posledně uvedeným nařízením.

27. Výkladem ze strany Soudního dvora pak bude určeno, zda je ve sporu v původním řízení použitelné nařízení č. 1013/2006, a tudíž i zda se použije postup předchozího oznámení, který je pro takové odpady, jako jsou odpady dotčené v původním řízení, stanoven v čl. 3 odst. 1 písm. b) téhož nařízení.

28. S ohledem na výše uvedené skutečnosti se budu zabývat otázkou, zda přeprava takových odpadů, jako jsou odpady dotčené v původním řízení, tedy vedlejších produktů živočišného původu kategorie 3, z Nizozemska do Německa podléhá takovému postupu předchozího oznámení či nikoli.

29. Odpověď na tuto otázku v konečném důsledku závisí na tom, zda tato přeprava spadá do oblasti působnosti nařízení č. 1069/2009, které upravuje pouze vedlejší produkty živočišného původu a jejich přepravu, nebo do oblasti působnosti nařízení č. 1013/2006, které stanoví podmínky zákonnosti přepravy vedlejších produktů živočišného původu vyjma „přepravy [...], na kterou se vztahují požadavky pro schválení podle nařízení [č. 1774/2002]“.

30. V tomto ohledu hned v úvodu podotýkám, shodně s Komisí, že jelikož nařízení č. 1013/2006 tento pojem nedefinuje, nenabízí znění čl. 1 odst. 3 písm. d) žádné nesporné řešení problému, který byl Soudnímu dvoru předložen¹³.

31. Uvedený výraz se navíc neobjevuje ani v nařízeních č. 1774/2002 a 1069/2009.

32. Na jedné straně je třeba konstatovat, že podle nařízení č. 1774/2002 nepodléhá doprava nebo přeprava vedlejších produktů živočišného původu žádnému schválení¹⁴. Zejména podle článku 8 nařízení č. 1774/2002 se nevyžaduje „schválení“ pro přepravu vedlejších produktů živočišného původu¹⁵.

33. Na druhé straně nejsou požadavky stanovené nařízením č. 1069/2009 jednoznačné.

34. Zejména různé jazykové verze zmíněného nařízení neumožňují s konečnou platností upřesnit jejich smysl. Nejednoznačnost ustanovení nařízení č. 1069/2009 lze ostatně tím lépe ilustrovat na skutečnosti, že tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce vychází z jeho německého znění.

35. Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru totiž vyplývá, že postoj zemědělské komory Dolního Saska, podle níž přeprava dotčeného odpadu spadá do oblasti působnosti nařízení č. 1013/2006 a podléhá předchozímu oznámení, vychází z předpokladu, že jelikož se v čl. 48 odst. 2 nařízení č. 1069/2009 odkazuje na „žádosti o schválení“ odeslání některých vedlejších produktů živočišného původu kategorie 1 nebo 2, přičemž jsou vyňaty vedlejší produkty živočišného původu kategorie 3, nevztahuje se na posledně uvedené produkty výjimka zakotvená v čl. 1 odst. 3 písm. d) nařízení č. 1013/2006.

36. V německém znění čl. 48 odst. 2 nařízení č. 1069/2009 se přitom hovoří o „Formate für Anträge auf Zulassung“, což doslova přeloženo znamená „formát žádostí o schválení“, zatímco například ve španělském, dánském, anglickém a francouzském znění jsou použity pojmy „formatos para las solicitudes“, „formater for ansøgninger“, „formats for applications“ a „modèles pour les demandes“, které odkazují na formát „žádostí“, a nikoli žádostí „o schválení“.

37. Pomineme-li skutečnost, že podle ustálené judikatury Soudního dvora nemůže formulace použitá v jedné z jazykových verzí ustanovení unijního práva sloužit jako jediný základ pro výklad tohoto ustanovení ani jí nemůže být přiznána přednostní povaha vzhledem k jiným jazykovým verzím¹⁶, nepovažuji postoj zemědělské komory Dolního Saska, podle níž přeprava odpadů dotčených v původním řízení nespadá do oblasti působnosti nařízení č. 1013/2006, za přesvědčivý.

38. Mám za to, že takový výklad naráží na několik podstatných argumentů vycházejících z přípravných prací, ducha, systematiky a účelu nařízení č. 1013/2006 a 1069/2009.

13 – Jako vodítko k výkladu zmíněného ustanovení nelze použít ani dřívější předpis, jelikož v nařízení Rady (EHS) č. 259/93 ze dne 1. února 1993 o dozoru nad přepravou odpadů v rámci Evropského společenství, do něj a z něj a o její kontrole (Úř. věst. 1993, L 30, s. 1; Zvl. vyd. 15/02 s. 176) unijní normotvůrce obdobnou výjimku, jako je ta obsažená v čl. 1 odst. 3 písm. d) nařízení č. 1013/2006, nestanovil.

14 – Podle článků 10 až 15 tohoto nařízení se schvalování týká zařízení pro přechodnou manipulaci, zařízení k uskladnění, zařízení ke spalování a spoluspalování, zpracovatelských zařízení, tukových zařízení a zařízení na výrobu bioplynu a kompostování.

15 – Nehledě na jazykovou verzi tohoto ustanovení podléhá podle něj předchozímu povolení členskými státy určení přeprava vedlejších produktů živočišného původu kategorie 1 a 2 do tohoto členského státu, přičemž jsou vyňaty vedlejší produkty živočišného původu kategorie 3.

16 – Viz rozsudek ze dne 29. dubna 2015, Léger (C-528/13, EU:C:2015:288, bod 35). V této souvislosti Soudní dvůr rovněž upřesňuje, že „[u]stanovení unijního práva totiž musí být vykládána a používána jednotně na základě znění vypracovaných ve všech jazycích [Unie]. V případě rozdílů mezi různými jazykovými verzemi unijního práva musí být dotčené ustanovení vykládáno podle celkové systematiky a účelu právní úpravy, jejíž je součástí“.

39. Zprvée lze podle mého názoru z obecného hlediska logicky předpokládat, že pokud unijní normotvůrce přijal odvětvové právní předpisy, vyjádřil tím vůli stanovit zvláštní režim pro konkrétní kategorie produktů nebo odpadů.

40. V tomto ohledu je nařízení č. 1069/2009 odvětvovým předpisem, který obdobně jako nařízení č. 1774/2002 stanoví pravidla pro přepravu vedlejších produktů živočišného původu a svou povahou zohledňuje jejich zvláštnosti, například s ohledem na zvláštní rizika, která jsou s nimi spojena¹⁷. Účelem takového právního předpisu je tudíž v zásadě upravit v plném rozsahu a výlučně tyto vedlejší produkty¹⁸.

41. Stejným způsobem Soudní dvůr v souvislosti se vztahem mezi dřívějšími právními předpisy o odpadech jasně potvrdil, že „směrnici 94/62[ES¹⁹] je nutné považovat za zvláštní předpis (*lex specialis*) ve vztahu ke směrnici 75/442[EHS²⁰], což znamená, že její ustanovení mají v situacích touto směrnici výslovně upravených přednost před druhou uvedenou směrnicí“²¹.

42. Z uvedeného vyplývá, že podle Soudního dvora může být v oblasti odpadů obecný právní předpis nahrazen zvláštním odvětvovým předpisem.

43. Mám za to, že tento závěr podporují i výjimky, jež unijní normotvůrce stanovil ve směrnici 2008/98, což je rámcová směrnice v oblasti odpadů, a také vztah mezi touto směrnicí a zvláštními odvětvovými právními předpisy.

44. Podle čl. 2 odst. 2 písm. b) směrnice 2008/98 jsou z oblasti její působnosti vyňaty vedlejší produkty živočišného původu, včetně zpracovaných výrobků, upravené nařízením č. 1774/2002. Taková výjimka dokládá, že záměrem unijního normotvůrce bylo vyloučit z oblasti působnosti obecného právního předpisu upravujícího tuto oblast určitou kategorii odpadu, konkrétně vedlejší produkty živočišného původu²².

45. Zadruhé výklad v tom smyslu, že vedlejší produkty živočišného původu a jejich přeprava se v zásadě řídí výhradně odvětvovými ustanoveními, která jsou v projednávané věci obsažena v nařízení č. 1069/2009, vyplývá z postojů přijatých jednotlivými orgány v rámci legislativního procesu, který předcházel přijetí nařízení č. 1013/2006.

46. V tomto směru podotýkám, že podle čl. 1 odst. 6 prvního pododstavce návrhu Komise, na jehož základě bylo přijato uvedené nařízení²³, měla být z oblasti působnosti nařízení o přepravě odpadu vyloučena přeprava odpadu upravená nařízením č. 1774/2002, „za předpokladu, že na základě zmíněného nařízení a jiných souvisejících právních předpisů Společenství týkajících se vedlejších produktů živočišného původu a veřejného zdraví podléhá obdobným nebo přísnějším procesním ustanovením“.

17 – K tomuto bodu podotýkám, že právní úprava vedlejších produktů živočišného původu byla přijata v důsledku několika krizí spojených s chovem zvířat, jako byl například výskyt bovinní spongiformní encefalopatie, slintavky a kulhavky a prasečího moru, a jejím cílem je tudíž řešení konkrétních problémů spojených s těmito produkty (viz de Sadeleer, N., op. cit., s. 271 a 272).

18 – Tuto analýzu potvrzuje i velmi široká oblast působnosti nařízení č. 1774/2002 a 1069/2009. Podle čl. 3 odst. 1 prvního uvedeného nařízení a čl. 4 odst. 2 druhého uvedeného nařízení se uvedené předpisy použijí na sběr, přepravu, manipulaci, přeměnu, uvádění na trh, distribuci a odstraňování vedlejších produktů živočišného původu.

19 – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 20. prosince 1994 o obalech a obalových odpadech (Úř. věst. 1994, L 365, s. 10; Zvl. vyd. 13/13 s. 349).

20 – Směrnice Rady ze dne 15. července 1975 o odpadech (Úř. věst. 1975, L 194, s. 39; Zvl. vyd. 15/01 s. 23).

21 – Rozsudek ze dne 19. června 2003, Mayer Parry Recycling (C-444/00, EU:C:2003:356, bod 57).

22 – Viz de Sadeleer, N., op. cit., s. 152 a 154.

23 – Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o přepravě odpadu [COM(2003) 379 final].

47. Změny tohoto návrhu provedené Radou, z nichž vychází znění čl. 1 odst. 3 písm. d) nařízení č. 1013/2006²⁴, pochopila Komise přitom v tom smyslu, že vedlejší produkty živočišného původu mají být zcela vyňaty z oblasti působnosti nařízení o přepravě odpadů²⁵. Tato skutečnost jednoznačně vyplývá ze sdělení Komise Evropskému parlamentu v souladu s čl. 251 odst. 2 druhým pododstavcem Smlouvy o ES o společném postoji Rady k přijetí nařízení Evropského parlamentu a Rady o přepravě odpadů, v němž Komise uvádí, že „Rada v návrhu provedla řadu dodatečných změn. Nejdůležitější z nich je, že ustanovením čl. 1 odst. 3 písm. d) se z oblasti působnosti nařízení zcela vyjmají vedlejší produkty živočišného původu“²⁶.

48. Přípravné práce k nařízení č. 1013/2006 tudíž dokládají, jak správně zdůrazňuje nizozemská vláda, že záměrem Rady bylo, aby vedlejší produkty živočišného původu byly zcela vyloučeny z oblasti působnosti nařízení č. 1013/2006, a to nehledě na otázku rovnocennosti postupů týkajících se přepravy stanovených v nařízení č. 1774/2002.

49. Zatřetí lze výklad, který navrhuje zemědělská komora Dolního Saska, vyvrátit s ohledem na vývoj právní úpravy vedlejších produktů živočišného původu a stále větší jednotnost této právní úpravy a nařízení č. 1013/2006.

50. Článek 1 odst. 3 písm. d) nařízení č. 1013/2006 totiž neupřesňuje, na jaké schválení upravené nařízením č. 1774/2002 se odkazuje, zatímco, jak je uvedeno v bodě 32 tohoto stanoviska, podle posledně uvedeného nařízení nepodléhá přeprava vedlejších produktů živočišného původu žádnému schválení.

51. To znamená, že po přijetí nařízení č. 1013/2006 byla jednotnost právní úpravy vedlejších produktů živočišného původu a zmíněného nařízení sporná.

52. Nicméně legislativní vývoj v oblasti vedlejších produktů živočišného původu přinesl stále větší jednotnost příslušných právních předpisů.

53. I když měl unijní normotvůrce v době řízení, které vedlo k přijetí nařízení č. 1069/2009 nepochybně na paměti ustanovení nařízení č. 1013/2006, ustanovení nařízení č. 1069/2009 i jeho body odůvodnění svědčí o vůli normotvůrce zaručit, ne-li zavést, určitou jednotnost mezi tímto nařízením a nařízením č. 1013/2006.

54. V bodech 5 a 6 odůvodnění nařízení č. 1069/2009 se uvádí, že pravidla týkající se vedlejších produktů živočišného původu by měla brát v úvahu rizika pro životní prostředí, které tyto produkty představují, a měla by být stanovena v jednotném a uceleném rámci, zejména pokud jde o přepravu takových produktů. Kromě toho v bodech 57 a 58 odůvodnění tohoto nařízení unijní normotvůrce mimo jiné jednoznačně uvedl, že „[v] zájmu jednotnosti právních předpisů Společenství je nezbytné upřesnit vztah mezi pravidly stanovenými v[e zmíněném] nařízení a právními předpisy Společenství o odpadech“, a zejména že je nutné zajistit, aby vedlejší produkty živočišného původu, které jsou smíchány s nebezpečnými odpady, nebo jsou takovými odpady kontaminovány, byly mezi členskými státy dováženy, vyváženy nebo odesílány pouze v souladu s nařízením č. 1013/2006.

55. Tyto požadavky, zakotvené v článku 48 nařízení č. 1069/2009, dokládají jasný záměr unijního zákonodávce, aby se vedlejší produkty živočišného původu v zásadě řídily výlučně posledně uvedeným nařízením.

24 – Ačkoli Parlament navrhl, aby byl tento článek vypuštěn, a Komise návrh Parlamentu odmítla, ze společného postoje (ES) č. 28/2005 ze dne 24. června 2005 přijatého Radou s ohledem na přijetí nařízení Evropského parlamentu a Rady o přepravě odpadů (Úř. věst. 2005, C 206 E, s. 1) vyplývá, že čl. 1 odst. 6 první pododstavec návrhu Komise byl vypuštěn a nahrazen čl. 1 odst. 3 písm. e), jehož znění je totožné se zněním čl. 1 odst. 3 písm. d) nařízení č. 1013/2006.

25 – COM(2005) 303 final (s. 10 a 11).

26 – Bod 3.2.5 tohoto sdělení.

56. Z výkladu *a contrario* čl. 48 odst. 6 nařízení č. 1069/2009, který neměl v nařízení č. 1774/2002 ekvivalent, vyplývá, že přeprava vedlejších produktů živočišného původu kategorie 3 se řídí výhradně tímto nařízením. Pokud totiž zmíněné ustanovení stanoví, že vedlejší produkty živočišného původu, které byly smíchány s nebezpečným odpadem nebo jím kontaminovány, mohou být zasilány do jiných členských států, pouze pokud jsou splněny požadavky nařízení č. 1013/2006, je z něj třeba dovodit, jak tvrdí i společnost ReFood, že jiná přeprava vedlejších produktů živočišného původu se posledně uvedeným nařízením neřídí.

57. Z uvedeného vyplývá, jak Komise na jednání uznala, že oblast působnosti příslušných právních předpisů je tak jasně vymezena, a není-li stanovena výslovná výjimka, spadá přeprava vedlejších produktů živočišného původu výlučně do působnosti nařízení č. 1069/2009.

58. Začtvrté je takový přístup podle mého názoru potvrzen i výkladem čl. 1 odst. 3 písm. d) nařízení č. 1013/2006 ve světle bodu 11 jeho odůvodnění²⁷.

59. Podle uvedeného bodu odůvodnění je na jedné straně nutné zamezit duplicitě s nařízením č. 1774/2002 a na druhé straně má podle záměru unijního normotvůrce toto nařízení představovat úplnou právní úpravu vedlejších produktů živočišného původu²⁸.

60. To znamená, že podíváme-li se na čl. 1 odst. 3 písm. d) nařízení č. 1013/2006 ve světle nutnosti zamezit duplicitě tohoto nařízení s právními předpisy upravujícími vedlejší produkty živočišného původu, která je vyjádřena v bodě 11 odůvodnění téhož nařízení, lze podle mého názoru dospět k závěru, že záměrem unijního normotvůrce bylo vyloučit z oblasti působnosti nařízení č. 1013/2006 veškerou přepravu vedlejších produktů živočišného původu, a to zejména z důvodu, že nařízení č. 1774/2002 představuje úplnou a autonomní právní úpravu této oblasti²⁹.

61. Výklad navrhaný rakouskou vládou v tom smyslu, že jelikož nejsou vedlejší produkty živočišného původu kategorie 3 upraveny v čl. 48 odst. 1 nařízení č. 1069/2009, spadají do oblasti působnosti nařízení č. 1013/2006, pomíjí bod 11 odůvodnění nařízení č. 1013/2006.

62. Takový výklad totiž v žádném případě nezamezuje duplicitě nařízení č. 1013/2006 s nařízením č. 1069/2009, ale naopak by znamenal, že by některé vedlejší produkty živočišného původu podléhaly ustanovením obou těchto nařízení.

63. V tomto ohledu nepovažuji za relevantní skutečnost, že nařízení č. 1013/2006 a 1069/2009 sledují různé cíle, a to ochranu životního prostředí³⁰ a ochranu zdraví lidí a zvířat³¹.

64. Je pravda, že Soudní dvůr rozhodl, že přeprava živočišné moučky, která je v zásadě vyloučena z působnosti nařízení č. 259/93, musí být provedena v souladu s požadavky vyplývajícími z ustanovení nařízení č. 1774/2002, a to s ohledem na rizika pro životní prostředí a hygienická rizika, která jsou s takovou přepravou spojena³².

27 – Je sice pravda, že podle ustálené judikatury „nemá preambule unijního aktu právní závaznost a nemůže být uplatňována jako důvod pro odchýlení se od vlastních ustanovení dotčeného aktu ani pro výklad těchto ustanovení ve smyslu zjevně odporujícím jejich znění“ [rozsudek ze dne 11. dubna 2013, Della Rocca (C-290/12, EU:C:2013:235, bod 38)]. Soudní dvůr nicméně uvedl, že „preambule unijního aktu může blíže stanovit jeho obsah“ [rozsudek ze dne 11. června 2015, Zh. a O. (C-554/13, EU:C:2015:377, bod 42)]; viz rovněž stanovisko generálního advokáta Légera ve věci Meta Fackler (C-444/03, EU:C:2005:64).

28 – V tomto ohledu zdůrazňuji, že za účelem upřesnění kritérií, na jejichž základě má být určen vztah mezi směrnicí 2008/98 a nařízením č. 1774/2002, jsou body 12 a 13 odůvodnění uvedené směrnice ve velké míře inspirovány bodem 11 odůvodnění nařízení č. 1013/2006.

29 – V tom smyslu, že podle čl. 1 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1774/2002 a čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1069/2009 se tyto právní předpisy použijí na sběr, přepravu, skladování, manipulaci, zpracování a používání nebo odstraňování vedlejších produktů živočišného původu.

30 – Viz bod 1 odůvodnění nařízení č. 1013/2006 a bod 32 rozsudku ze dne 9. června 2016, Nutrivet (C-69/15, EU:C:2016:425).

31 – Viz body 1 a 66 odůvodnění a článek 1 nařízení č. 1069/2009. Právní úprava vedlejších produktů živočišného původu však „převažuje nad právem upravujícím produkty a životní prostředí“ (de Sadeleer, N., op. cit., s. 271).

32 – Rozsudek ze dne 1. března 2007, KVZ retex (C-176/05, EU:C:2007:123).

65. Mám za to, že tyto úvahy neodůvodňují odlišný výklad čl. 1 odst. 3 písm. d) nařízení č. 1013/2006, než jaký je uveden v předchozím textu, protože podle nařízení č. 1069/2009 platí přísnější pravidla stanovená nařízením č. 1013/2006³³, pokud jde o přepravu vedlejších produktů živočišného původu, které by mohly ohrožovat životní prostředí³⁴.

66. Zapáté, jak správně podotkla nizozemská vláda a Komise, výklad navrhovaný zemědělskou komorou Dolního Saska by vedl k paradoxnímu výsledku.

67. Pokud by se totiž mělo za to, že vedlejší produkty živočišného původu kategorie 3 spadají do působnosti nařízení č. 1013/2006, znamenalo by to použití přísnějších pravidel na méně nebezpečné produkty, jelikož vedlejší produkty živočišného původu kategorie 3 jsou podle nařízení č. 1069/2009³⁵ z podstaty věci méně škodlivé pro zdraví lidí a zvířat než produkty kategorie 1 a 2³⁶.

68. Obdobně se podle mého názoru nelze přiklonit ani k výkladu Komise, který vychází zejména z článků 23 a 24 nařízení č. 1069/2009, protože jak zdůraznila na jednání společnost ReFood, takový výklad nelze dovodit ani ze znění ani ze systematiky právních předpisů dotčených v projednávané věci.

69. Komise v podstatě tvrdí, že čl. 1 odst. 3 písm. d) nařízení č. 1013/2006 musí být vykládán v tom smyslu, že toto nařízení se nepoužije na přepravu vedlejších produktů živočišného původu prováděnou provozovateli, zařízeními nebo podniky, které jsou registrovány nebo schváleny v souladu s článkem 23 nebo s článkem 24 nařízení č. 1069/2009, nebo určenou provozovatelům, zařízením nebo podnikům registrovaným či schváleným podle zmíněných článků, pokud jsou dodržena pravidla stanovená nařízením č. 1069/2009.

70. S ohledem na bod 11 odůvodnění nařízení č. 1013/2006 a body 5 a 6 odůvodnění nařízení č. 1069/2009 má Komise za to, že první z uvedených nařízení není použitelné na přepravu vedlejších produktů živočišného původu, protože požadavek ochrany životního prostředí je již řádně zohledněn, pokud jsou splněna pravidla stanovená nařízením č. 1069/2009. Vzhledem k tomu, že nařízení č. 1069/2009 stanoví pravidla platná pro provozovatele, zařízení a podniky, na něž se vztahují články 23 a 24 téhož nařízení, není podle jejího názoru nutné použít na přepravu mezi provozovateli, zařízeními nebo podniky registrovanými nebo schválenými v souladu se zmíněnými články nařízení č. 1013/2006, pokud jsou splněny ostatní požadavky stanovené nařízením č. 1069/2009.

71. Takový výklad by byl v první řadě v rozporu se záměrem unijního normotvůrce, který byl jasně vyjádřen v průběhu legislativního postupu, vyloučit vedlejší produkty živočišného původu z oblasti působnosti nařízení č. 1013/2006.

72. Kromě toho mám za to, že se Komise tím, že obhazuje takový výklad, snaží prosadit postoj, který uplatňovala v rámci přijímání nařízení č. 1013/2006³⁷, se kterým se však Parlament ani Rada neztotožnily.

33 – Je třeba uvést, že v oblasti přepravy odpadu jsou povinnosti vyplývající z nařízení č. 1013/2006 přísnější než povinnosti vyplývající z nařízení č. 1069/2009. Například pokud jde o odeslání vedlejších produktů živočišného původu kategorie 1 a 2 do jiných členských států, článek 48 nařízení č. 1069/2009 stanoví povinnost uvědomit o takové přepravě příslušný orgán členského státu původu a příslušný orgán členského státu určení, který může zásilku odmítnout přijmout, zásilku přijmout bezpodmínečně, nebo zásilku přijmout za vymezených podmínek. Nařízením č. 1013/2006 pak stanoví, jako minimální obecný požadavek, že pro účely přepravy v rámci Unie musí být odpad doprovázen doklady uvedenými ve zmíněném nařízení. Nicméně při přepravě odpadů určených k odstranění a přepravě některých odpadů určených k využití se vyžaduje dodržení postupu předchozího písemného oznámení a souhlasu popsáno v člancích 4 až 17 nařízení č. 1013/2006. Kromě podpisu smlouvy a poskytnutí finanční záruky nebo odpovídajícího pojištění za tímto účelem uvedené nařízení stanoví, že příslušné orgány místa určení, místa odeslání a pro tranzit udělí souhlas, případně za vymezených podmínek, s přepravou odpadů, a rovněž uvádí důvody pro odmítnutí.

34 – Viz například čl. 41 odst. 2 písm. b), čl. 43 odst. 5 písm. b) a čl. 48 odst. 6 nařízení č. 1069/2009.

35 – Jak vyplývá z bodů 8 a 29 odůvodnění téhož nařízení. Viz rovněž články 7 až 10 nařízení č. 1069/2009. K jednotlivým kategoriím vedlejších produktů živočišného původu a povinnostem týkajícím se těchto kategorií, viz de Sadeleer, N., op. cit., p. 272.

36 – V tomto ohledu je rovněž třeba zmínit, že v nařízení č. 1069/2009 a v kapitole V nařízení č. 142/2011 zakotvil unijní normotvůrce pravidla pro sběr, přepravu, identifikaci a výsledovatelnost vedlejších produktů živočišného původu.

37 – Zmíněný postoj vyplývá z návrhu Komise, jehož znění je připomenuto v bodě 46 tohoto stanoviska.

73. Konečně by takový výklad podle mého názoru vedl k právní nejistotě.

74. Na jedné straně by vyžadoval, aby hospodářské subjekty při každé přepravě vedlejších produktů živočišného původu posuzovaly, zda jsou ustanovení nařízení č. 1069/2009 dostatečná z hlediska ochrany životního prostředí, a tudíž by nebylo reálně možné předem předvídat, jaké nařízení se na konkrétní přepravu použije.

75. Na druhé straně, jelikož Komise na jednání upřesnila, že pokud by nebyla splněna ustanovení článků 23 a 24 nařízení č. 1069/2009, bylo by použitelné nařízení č. 1013/2006, není vyloučeno, že by v případě nesplnění požadavků stanovených v článcích 23 a 24 nařízení č. 1069/2009, které jsou *a priori* méně přísné, bylo paradoxně vyžadováno splnění přísnějších požadavků stanovených nařízením č. 1013/2006.

IV. Závěry

76. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na předběžné otázky položené ze strany Verwaltungsgericht Oldenburg (správní soud v Oldenburgu, Německo) takto:

„Článek 1 odst. 3 písm. d) nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 ze dne 14. června 2006 o přepravě odpadů musí být vykládán v tom smyslu, že přeprava vedlejších produktů živočišného původu, na něž se vztahuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1069/2009 ze dne 21. října 2009 o hygienických pravidlech pro vedlejší produkty živočišného původu a získané produkty, které nejsou určeny k lidské spotřebě, a o zrušení nařízení (ES) č. 1774/2002, je vyňata z oblasti působnosti nařízení č. 1013/2006, nestanoví-li nařízení č. 1069/2009 výslovně jinak.“